

blaa Striber over Ryggen, og det kan man jo godt forstaa, at der maa blive paa den Maade; men det er jo ikke en Smule mere, der blev opløst ved Hujarrekruftsagen og de andre tidligere Sager. Jeg siger, det er sørgeligt, at vi ikke ere komne videre i Humanitet, end at Sligt kan passere. Det er jo her ikke Bondesønner, som ere komne op og ere blevne Officere, eller Borger sønner, om hvem man kan bruge det Ord, naar Smaas kommer til Bre, veed det ikke, hvordan det skal være, nei, det er jo netop Folk af første Sort, alle de, jeg har haft fat paa, Premierlieutenanterne Mius og Schonheyder, Hr. Arendrup og Hr. Castenkiold, det er fine Navne, det er ikke almindelige Smaafolks Børn. De Herrere ville jo have det saadan, saa skulle de ogsaa faae det saadan! Dersom den høitærede Minister vil henvende sig til Numrene 595, 592, 599 og 593, haaber jeg, han kan faae yderligere Oplysninger ogsaa om denne Sag. Jeg kommer nu til det tredie Tilfælde. Det tredie Exempel i Rækken er, at samme Premierlieutenant midt i Juli Maaned i Fjor af Skoleholdet ved Fæstningsartilleriet, som ligger i Strandgadens Kaserne, slog Rekrut 593, Jensen Sø fra Thy, med Haanden lige ind i Ansigtet. Det er nu ogsaa en mindre human Behandling, dette at gaa hen og slaa en Mand lige i Ansigtet. Dersom Ministeren vil henvende sig f. Ex. til Nr. 599, 607 og 622, saa antager jeg, at han kan faae yderligere konstateret, at det virkelig hænger saaledes sammen. Det fjerde og sidste af dette, hvad der giver et rigtigt Billede af, hvordan Situationen har været, at i øvrigt slog Premierlieutenant Bardenfleth næsten hver Dag i Rekruttiden Rekruterne dels med Haanden og dels med Sablen. Vi kunne nok forstaa, at naar det er konstateret for enkelte Tilfælde, saa er det gaaet ofte paa, at han slog med Haanden, og at han ligeledes ofte traf Sablen og slog med den. Dersom Ministeren ønsker nærmere Oplysninger om disse enkelte Tilfælde, som vistnok ere saa utallige, at de, som have været Gjenstand for Behandlingen, og de, der have set den, maatte ikke ville være i Stand til at nævne Time og Dag, da det skete, eftersom det skete næsten hver Dag, saa kan han faae disse Oplysninger f. Ex. af Nr. 595, Poulsen fra Verst pr. Rolding, Nr. 599, Christensen fra Tæbring paa Mors, Nr. 622, Rasmussen fra Odense, 592, Jensen fra Udby pr. Kallundborg, 624, Larsen fra Ringkjøbing og 607, Woldidereich fra Børgense. Se, det er jo Folk fra alle Dele af Landet Vest for Storebælt. Det er jærlig os Byder og Synboerne, der ere blevne Gjen-

stand for Knubsene, fordi de befinde sig ved den Afdeling af Fæstningsartilleriet, som rekruteres fra Landsdelene Vest for Storebælt. Nu er det selvfølgelig, at naar saadanne Misligheder have kunnet gaa i Svang, have ogsaa de Befalingsmænd, der staa over en saadan Premierlieutenant, deres Ansvar, og derfor skal jeg tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa den Befalingsmand, som staa over denne Premierlieutenant, og idet jeg gjør det, gjør jeg det med Henblik paa den militære Straffelov, vi have. Den militære Straffelovs § 127 siger: „Naar nogen Foresat tillader Undergivne at begaa en Forbrydelse, anses han med den for samme bestemte Straf, og han kan derhos efter Omstændighederne straffes med Embeds- eller Bestillings-Fortabelse.“ Nu er det blevet mig meddelt fra paalidelig Kilde, at den paagældende Kapitain ved denne Afdeling, nemlig 6te Kompagni Fæstningsartilleri, Kapitain Bistrup, i alt Fald for en Del har været Vidne til, at disse Myndighedsmisbrug gik i Svang. Det er i alt Fald mig meddelt, at under saadanne Forhold, som jeg har tilladt mig at nævne, naar altsaa den nævnte Premierlieutenant paa den Maade hundrede Rekruterne og slog dem, saa sagde han blot: „Naa, naa, Hr. Premierlieutenant!“ Ja, det er det Hele, der er kommet ud af det for hans Vedkommende. Hvor skulle Soldaterne da kunne se, at der er anden Veie end at henvende sig til Repræsentanter her i Salen for at faae saadanne Myndighedsmisbrug affastede, naar Forholdet er det, at de se ikke alene deres Underofficere — ja, om dem er det jo fortaalt, at de ere saa udannede — men ogsaa deres høiere staaende Officere, deres Premierlieutenant, øve Myndighedsmisbrug, og deres Kapitain ser derpaa, uden at der kommer Noget ud af det ad den Veie. Hvor i al Verden kunne de tro, at der er Retfærdighed for dem ved disse Afdelinger? Derfor vil jeg ogsaa tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, ogsaa at lade undersøge — hvis han overhovedet vil lade Noget undersøge — thi det er jeg ikke saa vis paa — denne Officers, denne Kompagnichefs Forhold overfor disse Tilfælde; thi det forekommer mig, at denne Mand ogsaa har sit store Ansvar. Det er mig meddelt, at Premierlieutenant Bardenfleth næsten hver Dag i Rekruttiden slog Rekruterne. Men det er umuligt, at Sligt kan passere, uden at den Befalingsmand, som staa over denne Premierlieutenant, i alt Fald for en Del har været vidende derom. Skal en saadan Herre gaa fuld-